

Prof. Maria Czerepaniak-Walczak
Uniwersytet Szczeciński

Recenzja
dorobku naukowego dr Ewy Bochno
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego
na podstawie cyklu publikacji zatytułowanego
„Zespołowość w środowisku uczniowskim i akademickim. Stan i perspektywy”

I. Uwagi wstępne

Dr Ewa Bochno jest związana z pedagogicznym środowiskiem Uniwersytetu Zielonogórskiego od początku swej kariery akademickiej. W tym środowisku ukończyła studia na kierunku Pedagogika (1991 r.) oraz na Wydziale Nauk Społecznych UZ uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki (2003 r.) na podstawie rozprawy pt. „Rozmowa jako metoda oddziaływania wychowawczego. Z perspektywy doświadczeń nauczycieli i uczniów klas początkowych.” napisanej pod kierunkiem profesor Marii Dudzikowej (UAM). Recenzentkami w przewodzie doktorskim były prof.prof. Maria Jakowicka (UZ) i Józefa Bałachowicz (APS). Aktualnie jest zatrudniona w Zakładzie Pedagogiki Szkolnej, Wydział Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu, UZ na stanowisku adiunkta.

W macierzystym środowisku pełniła i pełni wiele funkcji związanych z działalnością dydaktyczną i popularyzowaniem nauki, jednakże na szczególną uwagę zasługuje jej aktywność w środowisku młodych nauczycieli akademickich w skali ogólnopolskiej. Działalność ta realizowana jest w dwu wymiarach, a mianowicie: Ewa Bochno jest zaangażowana w koordynowanie ogólnopolskich działań młodych pedagogów, takich jak: Zespół Samokształceniowy i Samopomocy Koleżeńskiej Doktorów pod patronatem KNP PAN, w którym pełni funkcję przewodniczącej oraz Zespół Zadaniowy Pedagogiki Szkolnej i Komisja ds. Polityki Szkolnictwa Wyższego przy KNP PAN. Ponadto, jako aktywna uczestniczka Letnich Szkół Młodych Pedagogów i Forum Młodych Pedagogów jest współinicjatorką założenia czasopisma „Parecja” i jego współredaktorką. Wyróżniam te pola działalności naukowej dr Ewy Bochno ze względu na niespotykany, nieuwzględniany też w kryteriach awansowych ocen, wkład w kształtowanie i rozwijanie środowiska naukowego. Habilitantka skupia się nie tylko na gromadzeniu własnego dorobku, ale wspiera swoim doświadczeniem i pomocą koleżanki i kolegów z całego kraju. Jest to wyrazem jej dojrzałości do kierowania realizacją zadań naukowych oraz popularyzowania nauki.

II. Ocena osiągnięcia naukowego– cyklu publikacji zatytułowanego „Zespołowość w środowisku uczniowskim i akademickim. Stan i perspektywy”

Na podstawie art. 16. ust. 2, p.1 Ustawy z dnia 14 marca 2003 z późniejszymi zmianami o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki dr Ewa Bochno, jako swoje osiągnięcie naukowo-badawcze przedstawiła cykl publikacji powiązanych tematycznie, który zatytułowała „Zespołowość w środowisku uczniowskim i akademickim. Stan i perspektywy”. Na ten cykl składa się: 1 redakcja i 3 współredakcje monografii, 9 artykułów w czasopismach z bazy JCR i ERIH, 8 rozdziałów w pracach zbiorowych oraz 2 artykuły w czasopismach spoza bazy MNiSW.

Dorobek naukowy składający się na tak zatytułowane osiągnięcie uporządkowała w dwie części. Pierwszą z nich stanowią rozprawy i artykuły na temat warunków doświadczania pracy w zespołach rówieśniczych na drugim, trzecim i czwartym etapie edukacji. Druga część zawiera prace naukowe poświęcone specyfice grup studenckich oraz możliwościom doświadczania wspólnotowości w uniwersytecie. Oś, wokół której prowadzone są analizy w obydwu częściach, stanowi pytanie o warunki doświadczania i kształtowania poczucia wspólnotowości w instytucjach edukacyjnych wszystkich szczebli. Pytanie to nabiera szczególnej wagi w sytuacji supremacji ideologii indywidualizmu i nastawienia na osobisty sukces. Habilitantka osadziła je w solidnie, rzeczowo uzasadnionej teoretycznej koncepcji instytucji edukacyjnej jako ośrodka i środka kultury. Poszukiwanie odpowiedzi na tak postawione pytanie wypełnia obszerny ilościowo i dojrzały jakościowo dorobek badawczy składający się na obydwie części osiągnięcia naukowego przedłożonego do oceny.

W pierwszej kolejności odniosę się do tekstów na temat kształtowania w szkole kompetencji kooperacyjnych. Obejmują one swoją problematyką dwa filary tych kompetencji, a mianowicie: relacje rówieśnicze w grupach formalnych oraz możliwości tworzenia i pomnażania kapitału społecznego instytucjach edukacyjnych. Cykl publikacji na temat doświadczania, tworzenia i pomnażania zasobów zespołowości uczących się jest rzeczowo uzasadniony teoretycznie. Kolejne teksty zawierają odpowiedzi na kluczowe pytania, wśród których szczególnie istotne są dwa, a mianowicie: 1) komu i do czego potrzebne są kompetencje kooperacyjne oraz 2) w jakim stopniu współczesne instytucje edukacyjne wszystkich szczebli tworzą warunki wspierania/blokowania ich kształtowania i rozwoju. Odpowiedź na pierwsze pytanie wywodzona jest głównie z przesłanek teoretycznych oraz opisów i analiz współczesnego ładu społecznego, głównie w skali globalnej. W realizacji tego zadania Habilitantka zaprezentowała umiejętność krytycznego doboru i refleksyjnego odczytania obrazów i znaczeń w tekstach z szerokiego spektrum nauk społecznych i

humanistycznych. Wydobyła z nich założenia dotyczące mechanizmów charakteryzujących funkcjonowanie współczesnych wspólnot. Uwidacznia się to w stawianych przez nią pytaniach badawczych oraz analizie własnego materiału empirycznego. Zarówno ilościowego jak i jakościowego zebranego w poszukiwaniu odpowiedzi na drugie pytanie. Na szczególne podkreślenie zasługuje dociekliwość poznawcza autorki tekstów, która uwidoczniła jest w poszukiwaniu wyjaśnień zgromadzonych danych i wyraźnym rozróżnianiu korelacji od przyczynowości. Jest to nieczęsta umiejętność badaczy. Weryfikacja stawianych hipotez generuje kolejne pytania badawcze. Świadczy to o wysokiej dyscyplinie metodologicznej. Jest to wyraźnie uwidocznione w następujących tekstach: *Relacje rówieśnicze* (2010), *Wizerunek relacji rówieśniczych i jego uwarunkowania* (2010) oraz *Relacje rówieśnicze w doświadczeniach uczniów szkół różnych szczebli kształcenia* (2011). Wyniki badań zamieszczone w tych tekstach wnoszą nowe, znaczące elementy do wiedzy o warunkach kooperacyjnych interakcji edukacyjnych ze szczególnym uwzględnieniem napięć między zakorzenionym w tradycji indywidualizmem a postulowanymi w cywilizacji wiedzy działaniami wspólnymi.

Podstawą kooperacji w grupach rówieśniczych jest zaufanie. Ta kategoria analityczna jest wykorzystana przez dr Ewę Bochno jako element kapitału społecznego oraz czynnik jakości kultury szkoły. Problematyka ta jest przedmiotem tekstów powstałych w ramach zespołowych badań logitudinalnych nad warunkami kształtowania i rozwijania kapitału społecznego oraz badań indywidualnych. Są to następujące artykuły, studia i rozprawy: *A student academic conference directed towards Bruner's model of the relation between learning and teaching* -2009, *Szkolne zasoby zaufania* – 2011, *Zaufanie jako kłopotliwe zobowiązanie nauczyciela? Pytanie z autorytetem w tle* – 2011, *Szkolny kapitał społeczny a jakość kultury szkoły* – 2011, *Zaufanie zgeneralizowane* – 2013. Habilitantka przyjmując, że zaufanie jest jednym z fundamentalnych składników relacji międzyludzkich oraz że jest ono efektem osobistego doświadczenia stawia pytania o rolę instytucji edukacyjnych w tworzeniu warunków doświadczania różnych typów zaufania oraz w kształtowaniu kultury zaufania. Odpowiedzi na te pytania, zawarte w tekstach przedstawionych do oceny, są formułowane na podstawie weryfikacji hipotez wywodzonych z teorii kapitału społecznego oraz brunerowskiej koncepcji edukacji kontekście kulturowym.

Na odrębną ocenę zasługują te prace dr Ewy Bochno, których przedmiotem są zjawiska zespołowości i kapitału społecznego w szkole wyższej. Na tę część dorobku składają się prace poświęcone specyfice, możliwościom, funkcjonowaniu i ewoluowaniu wspólnotowych zasobów wybranych grup akademickich. Są to głównie artykuły i rozprawy

opublikowane jako rozdziały prac zbiorowych, w tym: *Grupa studencka - jaka jest i po co? Komunikat z badań nad studentami V roku Uniwersytetu Adama Mickiewicza* (2011), *Czy tylko rywalizacja i wyścig szczurów? Atmosfera w grupach studenckich (doniesienie z badań)*, *Tożsamość w społeczeństwie współczesnym: pop-kulturowe (re)interpretacje* (2012), *Relacje w grupie studenckiej* (2013), *Grupy studenckie - czy i jaka wspólnota?* (2013). Na podstawie, między innymi jakościowych badań prowadzonych wśród studentów V roku autorka stwierdza, że tradycyjnie tworzona dla potrzeb dydaktycznych dziekańska grupa jest formalnym środowiskiem, którego uczestniczy rzadko doświadczają poczucia przynależności. Te odkrycia wraz z konstatacjami, że dziekańskie grupy są płynnymi zbiorowościami, raczej w świecie wirtualnym za pośrednictwem mediów społecznościowych aniżeli w bezpośrednich interakcjach społecznych stanowią ważny element wiedzy z zakresu Pedagogiki szkoły wyższej. Są bowiem uzasadnieniem i propozycją konceptualizacji realizacji kompetencji społecznych w uczelni.

Analiza zawartości treściowej prac przedłożonych do oceny pozwala wyłonić te zagadnienia, które, moim zdaniem, wnoszą nowe elementy do wiedzy pedagogicznej. Wśród nich, jako wiodące wskazuję demaskowanie działań pozornych na wszystkich szczeblach formalnej edukacji w zakresie kształtowania kompetencji kooperacyjnych. Innym ważnym elementem wiedzy pedagogicznej odślanianym przez dr E. Bochno są mechanizmy tworzenia wspólnoty uczących się na wszystkich etapach formalnej edukacji. Pierwszą grupę tych mechanizmów stanowią te, które rządzą doświadczaniem relacji między indywidualizmem i wspólnotowością oraz między realizacją interesów prywatnych i publicznych. Zagadnienie to nabiera szczególnej wagi ze względu na to, że (jak pisze w tekście *Relacje rówieśnicze w szkołach różnego szczebla - dążenie do wspólnoty czy atomizacji?-2013*) „stosunek indywidualizmu i kolektywizmu plasuje polskie społeczeństwo na etapie wczesnego kapitalizmu i odbiega od wielu innych krajów”. Zmieniają się zasady tworzenia więzi grupowych, co widoczne jest w instytucjach edukacyjnych wszystkich szczebli. Na tym tle dr E. Bochno wydobywa mechanizm hybrydyzacji formalnych grup, to znaczy indywidualizacji i poczucia autonomii członków grupy poprzez doświadczaną przynależność do niej. W jego efekcie powstaje nowy, nieznan wcześniej typ wspólnoty. Odkrycie tego mechanizmu w instytucjach edukacji i jego teoretyczne wyjaśnienie stanowi ważny wkład Habilitantki w rozwój pedagogiki jako nauki o intencjonalnie organizowanych warunkach rozwoju osoby i zmiany społecznej. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że odkrycie to jest wywiedzione z wyników badań empirycznych oraz solidnie, rzeczowo uargumentowane przesłankami teoretycznymi w wielu autorskich tekstach E. Bochno, w tym: *Grupa studencka*

– *jaka jest i po co?* (2011), *Czy tylko rywalizacja i wyścig szczurów? Atmosfera w grupach studenckich (doniesienie z badań - 2012)*, *Sieci relacji społecznych* (2013).

Przedłożony do oceny dorobek uwidacznia teoretyczne i metodologiczne dojrzewanie dr E. Bochno do samodzielności naukowej i umiejętności kierowania pracą zespołów badawczych. Teksty składające się na cykl habilitacyjny cechuje jasno sformułowanie celów, przejrzystość przedstawienia danych, rzeczowość argumentacji, logika narracji oraz adekwatność konkluzji. Tytułowa zespołowość w środowisku uczniowskim i akademickim jest przekonująco uargumentowana teoretycznie z wykorzystaniem współczesnych teorii oraz empirycznie weryfikowana kwantyfikacyjnie i jakościowo.

III. Inne prace, nie wchodzące w skład wymienionego wyżej osiągnięcia naukowego oraz wskaźniki dokonań naukowych

Dr Ewa Bochno ma duże doświadczenie w pracy zespołowej, zarówno w realizacji projektów badawczych jak i tworzenia i funkcjonowania poziomych struktur akademickich o zasięgu krajowym. Od 2004 roku jest członkiem zespołu badawczego realizującego badania nad kondycją i uwarunkowaniami kapitału społecznego w poszczególnych etapach formalnej edukacji. Praca w tym zespole, trwająca do teraz, stała się źródłem doświadczenia dobrych praktyk w zakresie wszystkich etapów procedury badawczej: od konceptualizacji do sporządzanie raportu z badań. Doświadczenia te stanowią solidną podstawę kierowania zespołami badawczymi.

Drugim obszarem pracy zespołowej, tym razem już w pozycji kierownika, jest przewodniczenie Zespołowi Samokształceniowemu i Samopomocy Koleżeńskiej Doktorów pod patronatem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN. Kompetencje kierownicze dr E. Bochno uwidaczniają się w koordynowaniu działań tego zespołu między spotkaniami, w tym we współorganizowaniu i współprowadzeniu Ogólnopolskich Seminariów Naukowych.

Umiejętność pracy zespołowej uwidacznia się także w członkostwie w redakcji czasopisma „Parezja”. Dr Ewa Bochno jest współautorką pomysłu założenia tego czasopisma, jego nazwy i obecnie jest zastępczynią Redaktor Naczelnej.

Szczególnym poligonem doświadczeń w kierowaniu pracą innych, w tym pracami zespołów zadaniowych jest Letnia Szkoła Młodych Pedagogów. W tej formie doskonalenia młodej kadry akademickiej Habilitantka uczestniczy od wielu lat. Refleksyjność badawcza skierowała jej uwagę na mechanizmy tworzenia wspólnoty akademickiej i pomnażania jej zasobów poprzez tworzenie i funkcjonowanie sieci wzajemnych zobowiązań, zaufania i zaangażowania we wspólne działania. Sieci te skupione są nie tylko na rozwijaniu kapitału społecznego, ale są także ośrodkiem realizacji problemów badawczych, w tym tych, które są

palące dla młodej kadry naukowej. Te doświadczenia organizacyjne są również przedmiotem refleksji, która zaowocowała rozprawami naukowymi (*Jak to jest być Sekretarzem LSMP?* – 2011, *O budowaniu kapitału ludzkiego i społecznego w środowisku naukowym. 25-lecie Letniej Szkoły Młodych Pedagogów przy Komitecie Nauk Pedagogicznych PAN* – 2011, *Zespół Samokształceniowy Doktorów przez KNP PAN* – 2010). Teksty są przykładem zastosowania badań partycypacyjnych, analizy własnej praktyki społecznej.

W tej grupie dorobku szczególne miejsce zajmują wyniki badań nad sytuacją młodych naukowców we współczesnym uniwersytecie. Jest to przykład badań zaangażowanych w zmianę położenia młodych pracowników nauki, którzy doświadczają „przewagi liczby zadań organizacyjnych nad liczbą zadań naukowych” (2009). Prace z tego cyklu nie są prostymi sprawozdaniami z badań sondażowych, ale efektem pogłębionych analiz warunków uczestniczenia młodzieży akademickiej w tworzeniu nauki. Są przykładem integrowania poznania i zmieniania warunków funkcjonowania szkoły wyższej.

Na dorobek naukowy, poza pracami-elementami przedłożonego do oceny osiągnięcia naukowego, składają się następujące prace: 1 monografia autorska (*Rozmowa jako metoda oddziaływania wychowawczego. Studium teoretyczno – empiryczne* – 2004), 4 współredagowane prace zbiorowe (*Kapitał społeczny w szkołach różnego szczebla: diagnoza i uwarunkowania* – 2011, *Oblicza kapitału społecznego uniwersytetu: Diagnoza - interpretacje – konteksty Oblicza kapitału społecznego uniwersytetu: Diagnoza - interpretacje – konteksty* - 2013 oraz *Codziennosc szkoły. Uczeń* – 2014), artykułów w czasopismach z bazy ERIH oraz 33 rozdziałów z pracach zbiorowych dr E. Bochno jest również autorką 2 haseł w Encyklopedii Pedagogicznej XXI wieku w Encyklopedii Dorobek ten oceniam jako znaczący. Na szczególne podkreślenie zasługuje jego spójność tematyczna także z pracami będącymi elementami tytułowego osiągnięcia naukowego.

Ewa Bochno jest autorką prac, które spotykają się z zainteresowaniem środowiska. Świadczą o tym dane bibliometryczne: 19 cytowań według bazy Web of Science oraz Index Hirscha =2 (dane z dnia 25.05.2015 r). Sumaryczny IF wynosi 0,064. Jest ona autorką prac opublikowanych w czasopismach znajdujących się w bazach JCR (2) i ERIH (20).

W swoim dorobku ma uczestniczenie w realizacji grantu MNiSW (P 107 030 32/3821. Umowa nr 3821/H03/2007/32 – czas realizacji projektu 22.05.2007 – 22.05.2010) w zespole kierowanym przez profesor Marię Dudzikową (WSE UAM).

Za swoją pracę była trzykrotnie nagradzana przez rektora macierzystej uczelni (Uniwersytet Zielonogórski) oraz trzykrotnie przez rektora UAM.

W aktywności naukowej habilitantki znaczące miejsce zajmuje prezentowanie wyników badań poprzez aktywne uczestniczenie w 29 krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. Dr E. Bochno uczestniczyła w dorocznych Letnich Szkołach Młodych Pedagogów przy KNP PAN oraz w ogólnopolskich zjazdach Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego i Polskiego Towarzystwa Socjologicznego. Aktywnie uczestniczyła w posiedzeniach KNP PAN prezentując wyniki badań między innymi nad warunkami funkcjonowania młodych pracowników nauki w środowisku akademickim.

Wprawdzie Habilitantka nie odbyła formalnego stażu naukowego poza macierzystym ośrodkiem, jednakże jej zaangażowanie w prace zespołu badawczego w WSE UAM pełni z nawiązką taką funkcję, jaka przypisywane jest stażom. Dostarczyło jej bowiem możliwości poznania różnych szkół naukowych, jakie funkcjonują w tym środowisku. Poszerzyło to jej perspektywę poznawczą i warsztat. Świadczy o tym między innymi udział w pracach zbiorowych redagowanych przez profesorów WSE UAM.

IV. Opinia o dorobku dydaktycznym i i popularyzatorskim oraz współpracy międzynarodowej habilitantki

Na dorobek dydaktyczny Habilitantki składa się prowadzenie zajęć dla studentów w macierzystej uczelni oraz wielokrotne uczestniczenie w programie Erasmus.

Szczególne miejsce w dorobku organizacyjnym Habilitantki zajmuje przewodniczenie od 2008 roku Ogólnopolskiemu Seminarium Naukowemu Zespołu Samokształceniowego i Samopomocy Koleżeńskiej Doktorów pod patronatem Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN, w którym uczestniczą młodzi pracownicy nauki – pedagodzy ze wszystkich ośrodków akademickich w kraju.

Od 2012 roku pełni funkcję zastępczyni redaktor naczelnej czasopisma „Parecja. Czasopismo Forum Młodych Pedagogów przy KNP PAN”. W latach 2011-2014 była sekretarzem redakcji *International Forum for Education*.

Współpraca habilitantki z organizacjami i towarzystwami naukowymi wyraża się w pełnieniu funkcji w środowisku lokalnym i w ogólnopolskim. Wśród nich jest członkostwo w Lubuskim Towarzystwie Naukowym, w Polskim Towarzystwie Pedagogicznym, w którym w latach 2011 – 2013 była członkinią ZO PTP w Zielonej Górze, a obecnie jest członkinią Głównej Komisji Rewizyjnej Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego w Warszawie. Szczególną aktywność przejawia w wymienianym wyżej Zespole Zadaniowym Pedagogiki Szkolnej przy KNP PAN (od 2008 r.) oraz w Komisji ds. Polityki Szkolnictwa Wyższego przy KNP PAN (od 2012 r.).

Szczególne osiągnięcia dydaktyczne związane są z opieką nad studenckim kołem naukowym, które pod jej kierunkiem prowadziło badania, organizowało konferencje i warsztaty metodyczne w szkołach różnych szczebli.

Jest promotorką prac licencjackich (33) i magisterskich (32). Sprawuje też funkcję promotora pomocniczego (Uchwała Nr XIV/8/2013 Rady Wydziału Pedagogiki, Socjologii i Nauk o Zdrowiu UZ).

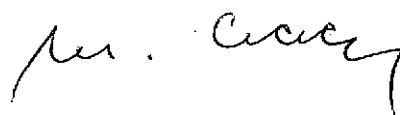
Jako ważne osiągnięcie w popularyzowaniu nauki postrzegam współorganizowanie w latach 2006-2014 festiwalu nauki Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Organizowanie i prowadzenie wykładów i warsztatów dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych w województwie lubuskim w ramach Młodzieżowego Uniwersytetu Zielonogórskiego

Sumując opinie o osiągnięciach dydaktycznych i popularyzatorskich stwierdzam, że habilitantka spełnia kryteria oceny wyszczególnione w Rozporządzeniu MNiSW z 1 września 2011 r. Wśród nich na najwyższą ocenę zasługuje aktywny udział w konferencjach naukowych oraz w Ogólnopolskim Seminarium Naukowym Zespołu Samokształceniowego i Samopomocy Koleżeńskiej Doktorów oraz w dwu zespołach zadaniowych przy KNP PAN. Sprawowanie funkcji promotora pomocniczego, opieka nad wielopłaszczyznową działalnością studenckiego koła naukowego oraz redagowanie i współredagowanie prac zbiorowych i czasopisma jest wyrazem umiejętności organizowania pracy naukowej innych osób. Przedstawiony przez habilitantkę dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oceniam jako solidną podstawę awansu naukowego. Na szczególne podkreślenie zasługuje dorobek dr E. Bochno w pracy zespołach i organizacjach o zasięgu ponadlokalnym.

V. Końcowa konkluzja

Przedstawione wyżej opinie i oceny osiągnięcia naukowego oraz w zakresie pracy dydaktycznej, popularyzatorskiej i współpracy naukowej wskazują na to, że dorobek dr Ewy Bochno spełnia kryteria awansu naukowego. Samodzielność naukowa wiąże się z kierowaniem pracą zespołów badawczych oraz współdziałaniem z przedstawicielami ośrodków naukowych. Nade wszystko jednak wymaga samoświadomości metodologicznej wyrażającej się w koherencji ontologicznych i epistemologicznych perspektyw badawczych, przejrzystego formułowania problematyki badawczej oraz umiejętnej prezentacji wyników badań. W przedłożonym do oceny dorobku dr E. Bochno widoczne jest spełnienie tych wymagań. W pracach przedstawionych jako osiągnięcie naukowe podejmowane są atrakcyjne i ważne poznawczo zagadnienia. Wyniki badań wnoszą nowe elementy wiedzy do pedagogiki, w tym do pedagogiki szkoły wyższej w zakresie warunków kształtowania i rozwoju wspólnotowości i kompetencji kooperacyjnych. Szczególnym wkładem habilitantki

w rozwój nauk o edukacji jest odkrycie mechanizmu hybrydyzacji w instytucjach edukacyjnych, wyrażającego się w doświadczaniu indywidualizacji i poczuciu autonomii osób (uczniów/studentów) w procesie przynależności do grup formalnych. Na tej podstawie stwierdzam, że wniosek o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w obszarze nauk społecznych w dziedzinie nauk w dyscyplinie Pedagogika na podstawie załączonego jednotematycznego cyklu prac spełnia wymagania sformułowane w art. 16.1 i 16.2.1. Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. (z póź. zm.) o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz w Rozporządzeniu MNiSW z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego i jest w pełni uzasadniony. **Wnoszę więc o przyjęcie go przez Radę Wydziału Studiów Edukacyjnych UAM i nadanie dr Ewie Bochno stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie Pedagogika.**

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M. Ciolek'.

Szczecin, 07.07.2015 r.